

Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. március 6.¹

C-348/09. sz. ügy

**P. I.
kontra
Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid**

(Az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen [Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„2004/38/EK irányelv — Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való joga — Kiutasítás elleni védelem — A »közrend« és a »közbiztonság« fogalma — A »kényszerítő közbiztonsági okok« fogalma — Tizennégy év alatti kiskorú sérelmére elkövetett megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közösülés miatti büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet”

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Észak-Rajna-Vesztfália tartomány legfelsőbb közigazgatási bírósága, Németország) azt kéri a Bíróságtól, hogy a C-145/09. sz. Tsakouridis-ügyben 2010. november 23-án hozott ítélet² fényében fejtse ki a 2004/38/EK irányelv³ 28. cikke (3) bekezdésének a) pontjában foglalt kiutasítással szembeni védelem megadásának a feltételeit.

2. E rendelkezés értelmében csak kényszerítő közbiztonsági okból lehet kiutasítási határozatot hozni olyan uniós polgárral szemben, aki az elmúlt tíz évben a fogadó tagállam területén tartózkodott.

3. Annak meghatározására kérték fel a Bíróságot, hogy úgy kell-e értelmezni az említett rendelkezést, hogy a tizennégy év alatti kiskorú megrontása, a szemérem elleni erőszak és az erőszakos közösülés a kényszerítő közbiztonsági okok fogalmába tartozik. Konkrétabban, miután a Bíróság a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletben elismerte, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem elleni küzdelem alkalmas arra, hogy e fogalomba tartozzon, a jelen esetben az a kérdés merült fel, hogy szintén e fogalomba tartozhat-e az olyan önállóan véghezvitt cselekmény, mint amelyet az alapügyben P. I. követett el, vagyis a tizennégy év alatti kiskorú megrontása, a szemérem elleni erőszak és az erőszakos közösülés.

4. A jelen indítványban kifejtem annak indokait, amely alapján úgy gondolom, hogy a 2004/38/EK irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tizennégy év alatti kiskorú megrontása, a szemérem elleni erőszak és az erőszakos közösülés nem tartozik a kényszerítő közbiztonsági okok fogalmába, mivel e cselekmények nem veszélyeztetik közvetlenül a népesség egészének vagy nagy részének nyugalvét és testi épségét.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — EBHT 2010., I-11979. o..

3 — Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o., helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.).

5. Továbbá rámutatok arra, hogy álláspontom szerint ugyanezen irányelv 28. cikkének (2) és (3) bekezdését miért kell úgy értelmezni, hogy az uniós polgár e rendelkezés értelmében nem hivatkozhat a kiutasítással szembeni megerősített védelemre, ha bizonyítást nyer, hogy az említett polgár a fogadó tagállam közrendje súlyos megzavarásának minősülő jogsértő magatartásra alapozza e jogot.

I – A jogi háttér

A – A 2004/38 irányelv

6. A 2004/38 irányelv hatálybalépése előtt több irányelv és rendelet létezett a személyek szabad mozgására és az európai állampolgárok tartózkodási jogára vonatkozóan. Ez az irányelv egybefoglalta és egyszerűsítette az uniós szabályozást ezen a területen.

7. Az említett irányelv ugyanis megszünteti az uniós polgárok tartózkodási engedély szerzésére vonatkozó kötelezettségét, e polgárok számára bevezeti a huzamos tartózkodás jogát, és meghatározza, hogy a tagállamok milyen körülmények között korlátozhatják a más tagállamok állampolgárainak a területükön való tartózkodását.

8. Ezáltal a 2004/38 irányelv – a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kifejtett feltételekből merítve – védelmet biztosít az uniós polgárok számára a kiutasítással szemben.

9. Ennek megfelelően ezen irányelv 27. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból korlátozhatják az uniós polgárok mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát azzal a feltétellel, hogy e korlátozás nem szolgálhat gazdasági célokat.

10. Az említett irányelv 27. cikkének (2) bekezdése értelmében a közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének⁴, és kizárólag a kiutasítási határozattal érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak⁵. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának az alapját. Egyébként azon személy magatartásának, akivel szemben kiutasítási határozatot hoztak, valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell jelentenie a társadalom valamely alapvető érdekére.⁶

11. A 2004/38 irányelv kiutasítással szembeni védelemre vonatkozó 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja a következőképpen szól:

„Uniós polgárral szemben nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha a közbiztonság tagállamok által meghatározott nyomós [helyesen: kényszerítő] okán alapul, ha:

a) a fogadó tagállam területén tartózkodtak [helyesen: tartózkodott] az elmúlt tíz évben [...]”

B – A német jog

12. A 2004/38 irányelv rendelkezéseit az uniós polgárok szabad mozgásáról szóló, 2004. július 30-i törvény (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern)⁷ ülteti át a német jogrendbe. Jelesül a FreizügG/EU 6. §-ának (1) bekezdése értelmében az uniós polgár szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogának elvesztését csak közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból lehet megállapítani. A FreizügG/EU 6. §-ának (2) bekezdése alapján a központi nyilvántartásból még nem törölt büntetőjogi felelősséget megállapító ítéleteket figyelembe lehet venni a kiutasító határozat igazolásához, ha az ítéletet megalapozó körülmények olyan személyes magatartásra utalnak, amely jelenleg is veszélyezteti a közrendet, e veszélyeztetésnek ténylegesnek és kellően súlyosnak kell lennie, valamint valamely alapvető társadalmi érdek ellen kell irányulnia.

4 — Lásd a 115/81. és 116/81. sz., Adoui és Cornuaille egyesített ügyekben 1982. május 18-án hozott ítéletet (EBHT 1982., 1665. o.).

5 — Lásd a 67/74. sz. Bonsignore-ügyben 1975. február 26-án hozott ítéletet (EBHT 1975., 297. o.).

6 — Lásd a 30/77. sz. Bouchereau-ügyben 1977. október 27-én hozott ítéletet (EBHT 1977., 1999. o.).

7 — A szövetségi rendőrségről szóló törvény és más törvények módosításáról szóló 2008. február 26-i törvénnyel (Gesetz zur Änderung des Bundespolizeigesetzes und anderer Gesetze) (BGBl. 2008., I, 215. o.) módosított törvény (BGBl. 2004., I, 1950. o.; a továbbiakban: FreizügG/EU).

13. A FreizügG/EU 6. §-ának (3) bekezdése hangsúlyozza, hogy a kiutasítási határozat meghozatalánál figyelemmel kell lenni különösen az érdekelt személy német területen való tartózkodásának időtartamára, életkorára, egészségi állapotára, családi és gazdasági helyzetére, az e területen való szociális és kulturális integrációjára, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatai mértékére.

14. A FreizügG/EU 6. §-a (4) bekezdésének értelmében a huzamos tartózkodás jogának megszerzését követően a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog elvesztését csak súlyos okból lehet megállapítani.

15. A FreizügG/EU 6. §-ának (5) bekezdése szerint azoknak az uniós polgároknak és családtagjaiknak a tekintetében, akik a megelőző tíz évben a szövetség területén tartózkodtak, csak kényszerítő közbiztonsági okból lehet a FreizügG/EU 6. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat megállapítani. Ez a szabály nem alkalmazandó a kiskorúakra, ha a tartózkodási jog elvesztése a gyermek érdekében történik. A közbiztonságon alapuló kényszerítő ok csak akkor állhat fenn, ha az érintett személyt egy vagy több szándékos bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen legalább öt év szabadságvesztésre vagy legalább öt év fiataalkorúak szabadságvesztésére ítélték, vagy legutóbbi jogerős elítélésekor biztonsági őrizetét rendelték el, ha a Németországi Szövetségi Köztársaság biztonsága érintett, vagy ha az érintett személy terrorveszélyt jelent.

II – Az alapjogvita és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

16. P. I. olasz állampolgár, 1965. szeptember 3-án született Licatában (Olaszország). 1987 óta német területen él. A tartózkodási kártyáját 1987 áprilisában bocsátották ki, és azt rendszeresen meghosszabbították. Egyedülálló és gyermektelen. Soha nem fejezte be a tanulmányait, és szakmai képzést sem szerzett, továbbá csak átmeneti jelleggel folytatott kereső tevékenységet, segédmunkásként. Letartóztatását megelőzően a korábbi élettársának segítőjeként dolgozott, aki maga takarítónő. P. I.-nek öt testvére van, akik közül néhányan Németországban, mások Olaszországban élnek. Édesanyja a fogva tartása óta időnként Németországban, máskor pedig Olaszországban él.

17. 2006. május 16-án a Landgericht Köln (kölni területi bíróság) hét év, tíz hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélte P. I.-t tizennégy év alatti kiskorú sérelmére elkövetett megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közöszlés miatt. Az ítélet 2006. október 28-án jogerőre emelkedett. Az alapul szolgáló cselekményeket 1990 és 2001 között követte el P. I. A sértett P. I. egykori élettársának kislánya volt, aki a cselekmények elkövetésének kezdetén nyolcéves volt. A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy P. I. 1992-től rendszeresen, csaknem minden héten közöszlésre vagy más szexuális cselekvésre kényszerítette a sértettet, és többek között édesanyja vagy fiútestvére megölésével fenyegette őt.

18. P. I.-t 2006. január 10. óta fogva tartják, és a büntetését 2013. július 9-én tölti ki.

19. A 2008. május 6-i határozatával az Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid (Remscheid város főpolgármestere) a FreizügG/EU 6. §-ának (1) bekezdése alapján azzal az indokkal állapította meg P. I. beutazáshoz és tartózkodáshoz való joga elvesztését, hogy büntetőjogi elítélése folytán a felperes teljesíti a FreizügG/EU 6. §-a (5) bekezdésének követelményeit, és hogy a bűncselekmény elkövetésébe jelentős energiát fektetett, valamint a sértettnek az éveken keresztül tartó zaklatás révén véget nem érő szenvedést okozott. Az Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid továbbá úgy ítélte meg, hogy a bűnismétlés nem zárható ki, mivel rendszeresen és hosszú időn keresztül erőszakosan közöszlött a sértettel, és ellene szemérem elleni erőszakot követett el, valamint a felperes továbbra sincs tudatában tette jogellenességének. A büntetés-végrehajtási intézet tájékoztatása szerint P. I. saját magát tekinti tulajdonképpen áldozatnak, és a mai napig nem képes belátni tettei súlyos jogellenességét. Az Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid elrendelte a 2008. május 6-i határozat azonnali végrehajtását, és az államterület elhagyására kötelezte P. I.-t, amelynek nemteljesítése esetén kilátásba helyezte Olaszországba való kitoloncolását.

20. 2008. június 12-én P. I. keresetet nyújtott be e határozattal szemben azzal az indokkal, hogy nem állnak fenn olyan kényszerítő közbiztonsági okok, amelyek alapján megállapítható volna a beutazáshoz és a tartózkodáshoz való jogának az elvesztése.

21. A 2008. július 14-i ítéletével a Verwaltungsgericht (közigazgatási bíróság) elutasította e keresetet, úgy ítélve meg, hogy a kényszerítő közbiztonsági okok fennálltak, és hogy P. I. büntetőjogi felelősségének megállapítása olyan személyes magatartásra utal, amely valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent a társadalom egyik alapvető érdekére, mégpedig a fiatal lányoknak és a nőknek a szemérem elleni erőszakkal és az erőszakos közösüléssel szembeni védelmére.

22. P. I. fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalenhez, amely felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„A közbiztonság kényszerítő okának a 2004/38/EK irányelv 28. cikke (3) bekezdése szerinti fogalma csupán az állam belső és külső biztonsága – azaz az állam és intézményei, valamint fontos közszolgáltatásai folytonosságának, a népesség és a külkapcsolatok fenntartásának, valamint a népek békés együttélésének értelmében vett közbiztonság – veszélyeztetésének eseteit foglalja magában?”

III – Elemzés

23. A kérdést előterjesztő bíróság kérdése lényegében arra vonatkozik, hogy a megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közösülés tizennégy év alatti kiskorú sérelmére, családon belül történő elkövetése olyan kényszerítő közbiztonsági oknak minősül-e, amely igazolhatja a több mint tíz éve a fogadó tagállam területén tartózkodó uniós polgár kiutasítását.

24. Az alább következő elemzésben először is ismertetem azon indokokat, amelyek alapján úgy gondolom, hogy a P. I. által elkövetetthez hasonló bűncselekmény nem tartozik a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába. Ezt követően kifejttem, hogy álláspontom szerint P. I. egyébként miért nem hivatkozhat az e rendelkezésben és az ugyanezen irányelv 28. cikkének (2) bekezdésében biztosított megerősített védelemre.

A – A kényszerítő közbiztonsági okok fogalmáról

25. A fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletében a Bíróság kimondta, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatos bűnözés elleni küzdelem alkalmas arra, hogy a „kényszerítő közbiztonsági okok” fogalmába tartozzon, amelyek igazolhatják az olyan uniós polgár kiutasítását, aki a megelőző tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodott.

26. A Bíróság ugyanis elsőként megjegyezte, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem elterjedt, igen jelentős gazdasági és működési eszközökkel ellátott és gyakran nemzetközi kapcsolatokkal átszőtt bűnözési forma.⁸ A kábítószer-kereskedelemhez kapcsolódó bűnözés pusztító hatásait illetően a 2004/757/IB kerethatározat⁹ az első preambulumbekkezdésében kimondja, hogy a kábítószer-kereskedelem veszélyezteti az Unió polgárainak egészségét, biztonságát és életminőségét, valamint a tagállamok törvényes gazdaságát, stabilitását és biztonságát.¹⁰ A Bíróság – miután megállapította, hogy a kábítószer-függőség csapás az egyén, illetve gazdasági és szociális veszély az emberiség számára – ezt követően kifejtette, hogy a bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem olyan intenzitású is lehet, hogy közvetlenül veszélyeztetheti a népesség egészének vagy nagy részének nyugalma és testi épségét.¹¹

8 — Lásd a 46. pontot.

9 — A tiltott kábítószer-kereskedelem területén a bűncselekmények tényállási elemeire és a büntetésekre vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló, 2004. október 25-i tanácsi kerethatározat (HL L 335., 8. o.).

10 — A fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 46. pontja.

11 — Uo., 47. pont.

27. A kérdés jelenleg az, hogy a P. I. által elkövetetthez hasonló bűncselekmény, vagyis a tizennégy év alatti kiskorú sérelmére családon belül elkövetett megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közöszlés a kényszerítő közbiztonsági okok fogalmába tartozhat-e még akkor is, ha egy önállóan, anélkül elkövetett cselekményről van szó, hogy az elkövető bármilyen hálózathoz tartozna.

28. Noha vitathatatlan, hogy a tizennégy év alatti kiskorú megrontása, a szemérem elleni erőszak és az erőszakos közöszlés különösen súlyos veszélyt jelent a társadalom egyik alapvető érdekére, nem gondolom azt, hogy az ilyen jellegű cselekmény a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „közbiztonság” fogalmába tartozik.

29. E tekintetben hasznosnak tűnik számomra a 2004/38 irányelv alapelveire emlékeztetni, rámutatva arra, hogy e helyütt az ott szereplő fogalmaknak a valósággal és a büntetőjog sajátosságaival való ütköztetésére kerül sor.

30. Ezen irányelv célja az Unió valamennyi polgára azon alapvető jogának a megkönnyítése, hogy szabadon mozoghassanak és tartózkodhassanak a tagállamok területén. Ez az alapvető jog az uniós polgárságból ered, és az említett irányelvben szereplő korlátozásokkal és feltételekkel gyakorolható.¹²

31. Mivel a tartózkodás időtartama feltételezi az uniós polgár fogadó tagállambeli integrációját, a 2004/38 irányelv előírja a huzamos tartózkodási jog megszerzését e tagállamban öt év folyamatosan tartózkodást követően.¹³

32. E huzamos tartózkodási jog védelmet biztosít a jogosultja számára a kiutasítási intézkedésekkel szemben, amelyeket csak súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból lehet vele szemben meghozni.¹⁴

33. Az ennél hosszabb, legalább tíz év időtartamú tartózkodás megerősített védelmet biztosít az érintett uniós polgár számára ugyanezen intézkedésekkel szemben, amelyek ennél fogva csak kényszerítő közbiztonsági okok alapján hozhatók meg.¹⁵ A „súlyos okok” és a „kényszerítő okok” fogalma közötti különbség máris jelentősnek tűnik az uniós jogalkotó szándéka szempontjából.¹⁶

34. Ezen túlmenően a 2004/38 irányelv 28. cikke (2) és (3) bekezdésének összehasonlítása nyilvánvalóan bizonyítja, hogy annak szövege egyértelmű különbséget tesz a közrend és a közbiztonság fogalma között, az utóbbi nagyobb súllyal bír az előbbinél az uniós polgár által élvezett megerősített védelem megszűnése tekintetében.

35. E két fogalom a büntetőjog területén alkalmazva különböző bűnügyi helyzeteknek felel meg.

36. A büntetőjoga révén minden tagállam megállapítja közrendjének kereteit, amikor meghatározza azokat a magatartásokat, amelyeket szankciók kilátásba helyezésével tilt. E tekintetben egyértelmű, hogy a büntetőjog valamennyi szabálya közrendi jellegű abban az értelemben, hogy a természetüknél fogva kötelező jellegű szabályoktól nem lehet egyéni szándék alapján eltérni. Éppen azért hozták meg ezeket, hogy megakadályozzák azt az egyéni szándékot, amely károsnak tekinthető következményekkel járhat a társadalom értékeire nézve.

37. Az e szabályokkal szemben elkövetett jogsértés tehát – az elkövetett cselekmény jellegétől függően nagyobb vagy kisebb mértékben – megzavarja a tagállam által megállapított közrendet; a közrend e megzavarása általában a nemzeti jogalkotó által a tiltott magatartás szankcionálására előírt büntetés súlyosságának mértékében tükröződik. Ez az értékítélet minden esetben kifejeződésre, és adott esetben mérlegelésre kerül a ténylegesen kiszabott büntetésben, amely az egyes esetekre jellemző körülményeket figyelembe véve fejezi ki a közrend tényleges megzavarásának mértékét.

12 — A C-424/10. és C-425/10. sz., Ziolkowski és Szeja egyesített ügyekben 2011. december 21-én hozott ítélet (EBHT 2011., I-14035. o.) 35. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

13 — Lásd ezen irányelv 16. cikkének (1) bekezdését.

14 — Lásd az említett irányelv 28. cikkének (2) bekezdését.

15 — Lásd a 2004/83 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontját.

16 — A fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 40. pontja.

38. A közbiztonság fogalmára történő utalás nyilvánvalóan nem automatikusan, mindössze a jogsértés elkövetésének tényéből következik, hanem egy, önmagában véve és a hatásait tekintve is különösen súlyos jogsértő magatartásból, amely meghaladja a sértett személynek vagy személyeknek okozott egyéni sérelmet. A két fogalom tehát nem azonos, és bár minden, a közbiztonságot veszélyeztető magatartás önmagában véve megzavarja a közrendet, ennek fordítottja még akkor sem igaz, ha az elkövetett cselekmény ismertté válását követően olyan érzelmet vált ki a közvéleményből, amely tükrözi a jogsértés által okozott zavart.

39. E ponton fontos rámutatni arra, hogy az a kérdés, hogy az elkövető magatartása révén veszélyt jelent-e a közbiztonságra, nem csupán az elkövetett jogsértés súlyától függ, amelynek kilátásba helyezett vagy kiszabott büntetési tétele utal annak súlyára, hanem mindenekelőtt annak jellegétől.

40. Az általános elemzés e pontján nem önmagában a bűnismétlés veszélyének a figyelembevétele bír döntő jelentőséggel. Melyik az a jogsértés, amelyik esetén nem áll fenn a bűnismétlés veszélye? A bűnismétlés veszélye nélküli bűncselekmény nem létezik. Így a közbiztonságot érintő veszély szempontjából e veszély jellegét kell figyelembe venni. Ha a magatartás jellege olyan veszélyt vált ki, amely alapján tehát fennállnak a veszély elhárítása érdekében történő kiutasítás kényszerítő okai, a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdésében szereplő feltételek teljesülnek. A bűnismétlés valószínűségét természetesen figyelembe veheti a hatáskörrel rendelkező bíróság vagy hatóság, azonban csak annak megítélése során, hogy – más, ezen irányelv vagy a Bíróság ítélkezési gyakorlatában szereplő feltételeken vagy tényezőkön felül, vagy azokkal együtt mérlegelve – valóban végre kell-e hajtani e kiutasítást.¹⁷

41. Melyek tehát azok a jogsértő magatartások, amelyek alkalmasak arra, hogy ilyen veszélyt jelentsenek a közbiztonságra? A Bíróság adott erre egy meghatározást a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletében.

42. Amint a jelen indítvány 26. pontjában olvasható, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a bűnszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem elterjedt bűnözési forma, és olyan intenzitású is lehet, hogy közvetlenül veszélyeztetheti a népesség egészének vagy nagy részének nyugalma és testi épségét.

43. Beletartoznak a P. I. által elkövetett cselekmények a Bíróság által adott e meghatározásba? Bármennyire is szeretnénk igenlő választ adni, mivel az elkövetett cselekmények morális szempontból önkéntelen rosszallást és ellenszenvet váltanak ki, a jogi elemzés alapján nemmel kell válaszolni.

44. Nevezetesen büntetőjogi szempontból nem tűnik ugyanis vitathatónak, hogy ez a fajta magatartás, amely kizárólag családi körben fordul elő, nem hasonlítható a nemi erkölcs elleni bűncselekményeket elkövető „szörnyetegek”¹⁸ magatartásához. Bár P. I. vitathatatlanul veszélyt jelent a családi körben, az elkövetett cselekmény jellege folytán nem bizonyított, hogy a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 46. pontjában szereplő kifejezés értelmében vett veszélyt jelent az uniós polgárok biztonságára nézve. Bár visszatartó e vérfertőző cselekmény, számomra úgy tűnik, hogy a közbiztonságra nézve nem jelent ugyanolyan veszélyt, mint amit a Bíróság ezen ítéletében meghatározott.

45. Ha más döntésre jutnánk, az annak elismerését jelentené, hogy pusztán a bűncselekmény objektív, a kilátásba helyezett vagy kiszabott büntetési tétele révén meghatározott súlya potenciálisan a kényszerítő közbiztonsági okra alapozott kiutasítási intézkedés igazolásának minősül.

46. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy ezen álláspont nem tűnik számomra összeegyeztethetőnek a 2004/38 irányelv alapelveivel. Ezenfelül a közös élet- és mozgástér létrehozatala is megköveteli e közös tér általános érdekében – vagyis az Unió társadalmi kohéziója érdekében – a bűnözés jelenségének figyelembevételét, még a bűnözés megakadályozására és az ellene való küzdelemre

¹⁷ — Uo., 49–53. pont.

¹⁸ — A különlegesen veszélyes bűnözők azon kategóriája, akikre a Dutroux- és a Fourniret-ügyben megjelenő magatartáshoz hasonló magatartás jellemez.

szolgáló közös eszközök kidolgozásával együtt is. Úgy tűnik számomra, hogy ez a szabadság, a biztonság és a jog térségének feladata és célja. E térség nem épülhet arra, hogy minden, súlyos büntetéssel sújtott bűnelkövetőt pusztán a szankció miatt a származási tagállamba utasítsanak. E nézőpontot álláspontom szerint ezen irányelv is kifejezi azon óvintézkedések révén, amelyeket a tagállamoknak a kiutasítás végrehajtása előtt meg kell hozniuk.¹⁹

47. Tekinthető úgy, hogy P. I.-nek a fogadó tagállambeli tartózkodása teremtheti meg az első cselekmények sértettjével szembeni bűnismétlés feltételeit, és hogy ezért a kiutasítása a sértett védelme céljából szükséges. E lehetőség, amely nem zárható ki azonnal, kizárólag a szabadság, a biztonság és a jog térségére vonatkozó norma hatálya alá, nevezetesen a büntetés kiszabását követő azon ellenőrzési intézkedések keretébe tartozhat, amelyek jogalapja a 2004/38 irányelven kívüli normákban szerepel. Mivel ezt a kérdést nem bocsátották kontradiktórius vitára, azt nem vizsgálom meg e helyütt; úgy tűnik számomra, hogy ellenkező esetben a vita újbóli megnyitása volna szükséges.

48. Ezzel szemben érdemes a felek számára vitára bocsátott azon kérdést megvizsgálni, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikkében szereplő megerősített védelem vonatkozik-e P. I.-re.

B – A 2004/38 irányelv 28. cikkének (2) és (3) bekezdése szerinti megerősített védelem biztosításáról

49. A holland kormányhoz hasonlóan²⁰ úgy ítélem meg, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése nem alkalmazható P. I. helyzetére, mivel magatartása és a cselekmények elkövetési módja bizonyítja, hogy valójában nem illeszkedett be ténylegesen, és ezért nem részesülhet az e rendelkezésben szereplő megerősített védelemben.

50. Véleményem szerint e tekintetben releváns a holland kormány által a C-285/95. sz. Kol-üggyel²¹ vont párhuzam, mivel ebben a teljesen eltérő ügyben a Bíróság elismerte, hogy a csalárd magatartás kizárhatja, hogy az elkövetője számára engedélyezzék a tartózkodást.

51. A Bíróság a fent hivatkozott Kol-ügyben hozott ítéletben rámutat arra, hogy kizárt, hogy jogokat keletkeztessen egy török munkavállaló számára, vagy jogos bizalom megalapozását igazolja számára egy olyan csalárd magatartást követően kiadott tartózkodási engedély birtokában végzett munka, amelyet büntetőítélet is megállapított.²²

52. Úgy gondolom, hogy ez az érvelés átültethető a jelen ügyre.

53. A 2004/38 irányelv (23) preambulumbekkezdéséből ugyanis az következik, hogy az uniós polgárok és családtagjaik közrendi vagy közbiztonsági okokból történő kiutasítása olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve az EK-Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már *ténylegesen beilleszkedtek*²³ a fogadó tagállamban.²⁴

54. Ezért – amint az a (24) preambulumbekkezdésében szerepel – az említett irányelv olyan védelmi rendszert hoz létre a kiutasítással szemben, amely az uniós polgárnak a fogadó tagállamban való beilleszkedésén alapul, oly módon, hogy minél nagyobb mértékű e polgár és családtagjai integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben.²⁵

19 — Lásd többek között az említett irányelv 27. cikkének (2) bekezdését.

20 — Lásd az észrevételek 37. és azt követő pontjait.

21 — A Bíróság 1997. június 5-én hozott az ügyben ítéletet (EBHT 1997., I-3069. o.).

22 — 28. pont.

23 — Kiemelés tőlem.

24 — A fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet 24. pontja.

25 — Uo., 25. pont.

55. Amint láthattuk, a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdése a legvégső – és egyben a legfontosabb – védelmi fokozatot jelenti a kiutasítással szemben, mivel azon uniós polgár számára biztosítja ezt, aki a kiutasítási intézkedés meghozatala előtt tíz éven keresztül a fogadó tagállam területén tartózkodott.

56. Úgy tűnik számomra, hogy e rendelkezés a beilleszkedés egyszerű vélelmén alapul, amelynek ellentétes bizonyítéka magukból a tényekből következik a jelen esetben.

57. Az uniós jogalkotó ugyanis abból az elvből indult ki, hogy a tartózkodás időtartama utal a fogadó tagállamba történő integráció mértékére.²⁶ Az e tagállam területén eltöltött tíz év időtartamot követően a szabad mozgás jogával élő uniós polgár és az említett állam közötti kötelekek feltételezhetően olyannyira szorosak, hogy e polgárban azt az érzést keltik, hogy ezen állam társadalmának integráns része, és mindez – emlékeztetek rá – a társadalmi kohézió előmozdítása érdekében történik, amely az Unió egyik alapvető célja.²⁷

58. A jelen ügyben vitathatatlanak tűnik számomra, hogy ha a tények – időpontjukra tekintettel – már az elkövetésük időpontjának kezdetén ismertek lettek volna, P. I.-vel szemben eljárást folytattak volna le, elítélték volna, és adott esetben kiutasították volna, nyilvánvalóan anélkül, hogy hivatkozhatott volna a 2004/38 irányelv 28. cikkének (3) bekezdésére.

59. P. I. ugyanis már a fogadó tagállam területén való tartózkodásának a harmadik évében, tehát a huzamos tartózkodási jogot megalapozó öt év időtartam lejártá előtt megrontotta élettársa kiskorú gyermekét, és ezt egészen 2001-ig folytatta, vagyis a vele szemben hozott kiutasítási intézkedést megelőző tízéves időszakban.²⁸

60. Habár az uniós polgár beilleszkedése valóban térbeli és időbeli tényezőkön alapul, ezeken kívül minőségi tényezőkön is.²⁹ Márpedig nyilvánvalónak tűnik számomra, hogy P. I. magtartása, amely a közrend súlyos megzavarásának minősül, azon társadalomba való beilleszkedési szándék teljes hiányát tanúsítja, amelyben él, és amelynek bizonyos alapvető értékeit éveken keresztül ilyen tudatosan semmibe vette. A tíz év időtartam elteltéből eredő következményekre hivatkozik most, amely nem szakadt meg, mert a tetteire nem derült fény a sértettel szemben éveken keresztül aljasul elkövetett testi és lelki erőszak folytán.

61. Egy ilyen jellegű jogsértő helyzet nem lehet jogkeletkeztető hatású azon az alapon, hogy hosszú időn keresztül fennállt. Ezenfelül a 2004/38 irányelv 35. cikkében maga is előírja, hogy a tagállamok elfogadhatják a szükséges intézkedéseket, hogy megtagadják, megszüntessék vagy visszavonják az ezen irányelv által juttatott bármely jogot, joggal való visszaélés vagy csalás esetében. Itt a helye, hogy Bíróság levonja e csalás következményeit.

62. Véleményem szerint sértené az uniós polgárság alapjául szolgáló értékeket annak elismerése, hogy P. I.-nek az ezen irányelv 28. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő megerősített védelemhez való joga származhat a jogellenes magatartásából.

63. Ezáltal P. I.-nek nyilvánvalóan az említett irányelv 28. cikke (1) bekezdésének rendelkezései szerinti és a Bíróságnak az alapjogok biztosítására vonatkozó ítélkezési gyakorlatában szereplő – a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletben, nevezetesen annak 52. pontjában felidézett – elvek szerinti jogokban kellene részesülnie.

26 — Lásd az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvtervezetet (COM(2001) 257 végleges).

27 — A 2004/38 irányelv (17) preambulumbekkezdése.

28 — Lásd az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 31. és 32. pontját.

29 — Lásd a C-325/09. sz. Dias-ügyben 2011. július 21-én hozott ítélet (EBHT 2011., I-6387. o.) 64. pontját.

64. A fenti megfontolások összességére figyelemmel úgy gondolom, hogy a 2004/38 irányelv 28. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az uniós polgár nem hivatkozhat e rendelkezés értelmében a kiutasítással szembeni megerősített védelemre, ha bizonyítást nyer, hogy az említett polgár a fogadó tagállam közrendje súlyos megzavarásának minősülő jogsértő magatartásra alapozza e jogot.

IV – Véggövetkeztetések

65. A fentiekre tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen válaszoljon az Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen által előterjesztett kérdésre:

„Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 28. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tizennégy év alatti kiskorú sérelmére elkövetett megrontás, szemérem elleni erőszak és erőszakos közöszlész nem tartozik a »kényszerítő közbiztonsági okok« fogalmába, ha e cselekmények nem veszélyeztetik közvetlenül a népesség egészének vagy nagy részének nyugalma és testi épségét.

A 2004/38 irányelv 28. cikkének (2) és (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az uniós polgár nem hivatkozhat e rendelkezés értelmében a kiutasítással szembeni megerősített védelemre, ha bizonyítást nyer, hogy az említett polgár a fogadó tagállam közrendje súlyos megzavarásának minősülő jogsértő magatartásra alapozza e jogot.”